

at det er det, man kalder de produktive erhverv, der skal få tingene til at køre rundt. Det er naturligtvis ikke det eneste, der skal afgøre samfundsudviklingen, men at det er en meget vigtig brik i det, fik vi understreget her.

Jeg vil godt spørge om SF's holdning til at stemme for eller imod finansloven, når det kommer til stykket, altså om ansvarligheden også vil gå derhen, eller om man vil sige: Det afhænger af, om vi er kommet med i et egentlig bredt forlig. Er det dét, der i sidste instans afgør, om SF vil kunne stemme for næste års finanslov?

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hvordan SF stemmer i sidste ende afhænger jo af, hvordan finansloven bliver. Hvis det bliver en god finanslov, hvis SF får nogle indrømmelser på de områder, jeg har nævnt her, så er vi klar til at stemme for finansloven; det er helt oplagt, og det er dét, vi går efter.

Vi går efter at få politisk indflydelse i de kommende måneder, og hvis regeringen kan levere varen, hvis regeringen kan give os noget indflydelse, så ender vi også med at stemme for.

Kim Behnke (FP):

Det forslag til finanslov, som regeringen har fremsat, følger jo meget godt i forlængelse af den politik, regeringen i det hele taget har ført, så set med de øjne, man måtte have som regeringspartnere, er der jo ikke de store overraskelser.

Men vi andre i oppositionen må nok sige, at vi er skuffede. Vi er skuffede over, at man ikke fra regeringens side i langt højere grad udnytter den gunstige økonomiske situation, der er i øjeblikket, til at få rettet op på nogle af de skævheder, der er i den danske økonomi. Tværtimod har vi set et finanslovsforslag, hvor helt unødvendige områder som ulandsbistand, øgede kulturbudgetter og mere orlov opprioriteres, mens man lader det store underskud vokse. Vi er i den situation, at inflationen er stigende, at markedrenten er alt for høj, og selv med risiko for at blive anklaget for landsskadelig virksomhed vil vi fastholde det synspunkt, at vi skal have renten ned. Det må man kunne tillade sig at sige i en finanslovdebat.

Vi mener også, at det er bekymrende, at vi igen er meget langt fra de EU-krav, der er, de såkaldte konvergenskrav. Skiftende regeringer har de seneste år lavet mange forskellige krumspring i forsøget på at sandsynliggøre, at Dan-

mark alligevel levede op til konvergenskravene. Man har indbudgetteret Den Sociale Pensionsfond, som var det en del af statens formue, man har indregnet forventede skatteindtægter fra pensioner i de kommende år og på forskellig vis søgt at snyde med tommelfingeren på vægten. Men selv med disse efter vores mening ikke særlig ærlige justeringer er det stadig væk sådan, at Danmark ikke kan leve op til konvergenskravene og det oven i købet i en situation, hvor vi burde have økonomiske muligheder for det.

En af de lidt kedelige oplevelser, jeg havde i den netop passede folketingsvalgkamp, var, når jeg rundt omkring mødte helt unge mennesker, der ikke havde nogen som helst forståelse for, at den store gældsbyrde, staten har opbygget, faktisk mere er deres problem end vores problem. Man har i så mange år levet under parolen »Det går nok alt sammen«, og derfor var der slet ingen forståelse for, at den gældsudvikling ikke skulle kunne fortsætte. Tværtimod mødte jeg langt de fleste steder kravet om, at velfærden, velfærdsgoderne, skal forøges, og de må i hvert fald ikke indskrænkes. Alt betragtes i dag som velerhvervede rettigheder, som man ikke kan reducere.

Det er faktisk bekymrende, at vi har en opvoksende generation, som har den opfattelse, at det store tagselvbord i den offentlige sektor er ubegrænset, og at hver gang der kommer en ny ret på bordet, skal alle også smage den ret. For vi ved godt, at det går ikke, og på et eller andet tidspunkt vil man være nødsaget til at klappe kassen ganske voldsomt i, og til den tid vil befolkningen ikke kunne forstå, at det sker, al den stund et flertal af Folketingets medlemmer i så mange år har bildt befolkningen ind, at der gjaldt ad libitum-reglen ved det store velfærdsbord.

På et tidspunkt under valgkampen var der en ung enlig mor, som på et vælgermøde spurgte, hvad de forskellige partier havde tænkt sig at gøre for hende, og fra den lange række af halv- og helsocialistiske partier var der jo løfter om fri plads i daginstitutioner, der var løfter om bedre bolig, og der var løfter om højere ydelser. På det tidspunkt, da jeg fik ordet, lovede jeg hende, at en del af vores politik ville betyde, at der ville blive nogle flere arbejdspladser. Hun bad så om en replik, og hendes replik var minsandten, at en arbejdsplads var sådan set det sidste, hun ønskede sig. Efter mødet havde jeg en snak med hende, og det var helt klart og tydeligt, at det at